

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBIN !

XEBAT

JI BO RIZGARIYA KURDISTAN

(KOVARA NAVENDÎ YA RIZGARÎXWAZÊN NETEWYÊN KURDISTANÊ -K.U.K.)

- GIRINGIYA PÊKHATINA HEVKARIYEKÊ
- BİRLİKLER SORUNUNA GENEL BİR YAKLAŞIM
VE KÛRDİSTAN'DA PARTİ OLAYI
- T.C. YENİ BİR İŞGAL HAZIRLIĞI İÇİNDE
 - ULUSAL KONSEY

13

www.arsivakurdi.org

- GIRINGIYA PÊKHATINA HEVKARIYEKÊ
- BİRLİKLER SORUNUNA GENEL BİR YAKLAŞIM
VE KÜRDİSTAN'DA PARTİ OLAYI
- T.C. YENİ BİR İŞGAL HAZIRLIĞI İÇİNDE
 - ULUSAL KONSEY

XEBAT

JI BO RIZGARIYA KURDISTAN

www.arsivakurdi.org

GIRINGIYA PÊKHATINA HEVKARIYEKÊ

□ Tifaka (hevkarîya), ku di 8.11.1986'an de di navbera PDK û YNK de pêkhatiye, bi gelemperî ji tevgera şoreşgeriya Kurdistanê re, mewziyek bi dest xistiye. Bi destxistina vê mewziyê han, tevgera netewî ya Kurdistanê di qada rojhilata navîn de serketinek siyasî bi dest xistiye. Pêvajok û pêşketina îroyîn vê yekê eşkere dikin.

Li Kurdistanê; Yekitiya hêzên şoreşger-demokrat û siyasî, îro ji hemî deman bêhtir hewceye. Ev, tiştekî bê goman û rastiyekek berbiçav e.

Di pêvajoka şer de, çaxa Îranê dît, ku wê bi tena serê xwe nikaribe zora Iraqê bibe; mecbur ma bi hêzên netewî û civakî yên dijberî rejîma Iraqê re hevkarîyek çêke. (Di vê dawî de Îranê, bi hêzên dijberî rejîma Iraqê re li Tehranê Konferansek pêk anî. Ev Konferans numenek vekiriye.)

Iran, ji alikî têkiliyên xwe bi YNK re têkuztir dikir û ji aliyê din de jî di navbera herdu hêzan de pêşneyara hevkarîyê anî holê. Ji berê de jî di navbera herdu hêzan de li ser vê mesele têkilî hebûn.

Lê di vê mesele de cî girtina Îranê, têkilî û danûstandinên navbera herdû hêzan xurtir kir û bû alîkariyê xurtkirina hevkarîyê. Di vir de wekheviya berjewenda tevgera rizgariya netewiya Kurdistanê û ya Komara Îslamî ya Îranê, di temambûna pêvajokê de bû sedemek.

Pêkhatina vê hevkarîyê; çawa ku berberî û dijberiya nava herdû hêzan rakir, wisan jî ji xwestina gelê Kurd ya hevkarî û ya yekitiyê re bû bersivek. Bê şik; xalek ji xala serketina tevgera rizgariya netewiya Kurdistanê, ku xala herî girîng e, yekitiya tevgera şoreşgeriya Kurdistanê ye. Di rojevê de girtina vê rastiyê, jiyandina hevkarîyên bi vî awayî, di tevayiya Kurdistanê de pêkanîna hevkarîyên têkuz, wek erkek girîng li pêşiya hemû hêzên welatparêzên Kurdistanê sekinî ye.

Parçebûyîna tevgera şoreşgeriya Kurdistanê her dem ji bo dijmin bi kêr hatiye, bi kêr tê. Hêzên emperyalîst û koledar, ji bo lipaşxistin û tarûmarkirina yekitiya gelê Kurd, heta niha polîtîka parçekirin û gerandinê di rojevê xwe de girtine. Serketina polîtîka wan heta bi îro ji wan re gelek fêde û kar aniye. Bê guman; hêzên dijmin, ji bo windakirina têkoşîna serbixwebûn û azadiya gelê Kurd çî ji destê wan bê dê bikin. Ev, karektera bingeha wan e. Şertê hebûna jiyana wan e! Yekitiyên bi vî awayî, bê guman ji bo hêzên dijmin derbek siyasî ye. Di dema pêşketina rizgariya netewî ya Kurdistanê de; li hember dijmin, dema yekbûna hêzên şoreşgeriya Kurdistanê hatiye û derbas jî bûye. Meriv ji kîjan merhela xisarê vegere kar e. Divê ev raman di demek nêz de derbasî jiyana pratîkî bibe. Hûnana tevgera rizgariya netewiya Kurdistanê, çareserkirina gelşên tevgera şoreşgeriya bakurî Kurdistanê, di mercên welat de bi yekitiyên têkuz çêdibe. Divê bê pejirandin, yekitiyên, ku ji zemîna welat ji dûr ketibin, dê tu karî bi xwe re neynîn û dê nikaribin pêk bîn. Di pêkanîna hevkarîyek di navbera herdû hêzan li başûrî Kurdistanê, tesîra herî mezin ev e, ku herdû hêz jî di zemîna welat de ne. Tesîra din jî, bê şik, tesîra mercên zor e. Mercên giran di nêzîkbûn û hevkarîya hêzên siyasî de rolekî girîng dilîzin. Hevkarîyek îro pêkhatiye nimunekê berbiçav e ji bo vê yekê.

Pêkhatina vê yekitiyê; di serî de rejîma Saddamê xwînmêj, dewleta kolonyalîst û faşîst ya Tirk, Emerîka û hêzên din yên emperyalîst gelekî aciz kiriye. Saddamê xwînmêj, ku îro her kes zane, ku di şerê Iraq û Îranê de pir pêrişan bûye, êrîşên xwe yên dirindî (wehşî) li ser hêzên netewî yeft Kurdistanê didomîne. Hê-

zên gelêrî û netewî yên Kurdistanê di van êrîşên dirindî de, hêzên dijmin tarûmar dikin û derbên giran li leşger û cahşên Saddamê xwînmêj û kolonyalîst dixin. Ji alikî de herêmên rizgarkirî fireh dibin û ji aliyê din de jî, di nava hêzên dijmin de sistî, bêbawertî û sergêjî peyda dibin. Alikariya girsa gel, îltihaqa nava şoreşê, vê sergêjî û lihevketinê zêdetir dike. Di demek wisan de, pêkhatina vê hevkarîyê dawîya rejîma Saddam nêzîktir dike. Rejîma Saddam bi xwe jî di vê zanîne de ye. Lewre jî êrîşên giran bire ser wargehên PDK û YNK. Di van êrîşan de bibinketina rejîma Saddam û serketina hêzên şoreşger ên Kurdî di nava leşgerên dijmin de bû sedema sergêjî û belavbûyînê. Lê, ji bo hêzên welatparêz bû moralek mezin. Gelê Kurdên başûrî Kurdistanê êdî xweş dizane, rejîma Saddam ya xwînmêj dê nema karibe derb li tevgera gelê Kurd bide.

Tirs û xofa dewleta kolonyalîst û faşîst ya Tirk, bi pêkhatina hevkarîya herdû hêzan giha merhela herî bilind.

Wek tê zanîn, dewleta Tirk, ji destpêka şer ve digot “ez bê alî me”. Lê di pêvajoka şer depêkhatina pêşketin û guhertinên nûn dewleta Tirk geleki aciz dikir. Êrîşa dewleta Tirk ya 15’ê Tebaxê ya li ser başûrî Kurdistanê, ev acizî bi awakî vekirî eşkere kir. Dewleta Tirk îro acizî û xofa xwe venaşere. Dewleta Tirk ya kolonyalîst, hebûna Kurdistanek otonom ji bo xwe tehlûkek mezin dibîne. Weşan û berdevka rejîma faşîst vê tehlûkê bi awakî firehî dinivîsinin û tînin ziman.

Dewleta kolonyalîst û faşîst ya Tirk, hêsabê, bi çirûskek agir teqandina bakûrî Kurdistanê dike. Ji bo wê jî mekanîzma xwe bi tevayî rakirîye li ser piyan û di keftelefa parastina “dewleta Tirk ya dawî” de ye.

Di 12’ê çirîya Pêşîn da (Oktobir) hêzên Pêşmergeyên Kurd (YNK) û hêzên Komandoyên îranê bi hev re êrîşê wargeh û tesîsên petrolê yên Kerkûkê kirin. Dewleta Tirk bi vê êrîşa han kêfxweş nebû û ev bû sedemê acizbûna wan. Wezîrê dervayî welat yê Tirkî li ser berjewenda dewleta Tirk ya li ser xeta Kerkûk û Îskenderûnê rawestî û bala Îranê kişand. Ev bûyer, di weşanên hindûr û derve de çî girt. Dewleta Tirk bi awakî eşkere diyar kir, ku heger herêma Kerkûkê têkeve bin tehlûkê, ew dê têkevin herêmê û wan deran bileyînin (îşxal bikin). Dewleta Tirk di hemu mekanîzma xwe de li ser mesela Kerkûkê raberizî û jê re “*alternatifên çareserkirinê*” tên pêşkeş kirin.

Dewleta qolonyalîst li ser sê xalan xwe nêzîkê gelşa Kerkûkê

dike.

—Di windabûna xeta petrolê ya Kerkûk-îskenderûn de tesîra wê ya li ser aboriya Tirkî.

—Wek “dîroka berê” dixwazin wê herêma dewlemend ya Kurdistanê têxin nav “mîsak-1 millî”.

—Piştî ketina rejîma Saddam ya xwînmêj dê tevgera rizgariya netewiya Kurdistanê gelekî bipêşkeve, ev ji wê “ji bo dewleta Tirk ya dawî” bibe xeterekî.

Di pêkanîn û amadakirina vê senaryoyê de dixuye ku, mekanîzma dewleta qolonyalîst û faşîst ya Tirk bi hev re kar dikin. Dîtina “tevlî mîsak-1 millî kirina Kerkûkê, rizgarkirina Tirkên hêsir yên li Kerkûkê” ne nû ne. Wek tê zanîn dewleta Tirk gelek carî di mesela Tirkên Kerkûkê de bala Iraqê kişandiye. (Wek tê zanîn berî 12 Îlonê durîşmek ji durîşmên MHP ya faşîst jî “ji Tirkên hêsir yên Kerkûkê re azadî” bû). Pêşdeçûnên dawî yên di şerê Îran û Iraqê de hewesa dewleta Tirk cardin di vê mesela de vekir.

Senaryo bi vê tewa nabe! Piştî ketina rejîma Saddam (Iraqek demokratîk, di herêmê de çêbûna giraniya komara îslamî ya Îran û ya herî girîng jî pêşdeçûna tevgera rizgariya netewiya Kurdistanê) di serî de Emerîka wê li pêşiya berjewenda dewletên emperyalîst û qolonyalîst de bibe asteng. Bi taybetî emperyalîzma Emerîkî ji bo mîrîtiya xwe ya herêmê, di pêşiya van pêşdeçûnan de planên astengiyê çêdike. Bivê nevê xwestina dewleta Tirk ya leyandina Kerkûkê û daxwaza berjewenda emperyalîzma Emerîka digîhe hev. Piştî ku Tirkî Kerkûk û Mûsilê bileyine (di amadekirina senaryoya Tirkî û Emerîka leyandina Mûsilê jî heye) wê Emerîka ji vê valayiyê ji xwe re bi kar bîne û wê leşkerên xwe yên “taybetî” û çekên xwe yên nûkler di Kurdistanê de bi cî bike. (Di vê meriv li ser van gotinên wezîrê parastina Tirkîye Yawuztirk, ku dibêje: li Tirkîye çekên atomî hindik in, bifikire).

Emerîka çêtir dibîne, ku di dema îro de, di axa Kurdistanê de çekên xwe yên giran û leşkerên xwe bi cî bike.!

Dewleta kolonyalîst û faşîst ya Tirk; di encama vê lewandinê de, weke ku tehlûke tevgera rizgariya netewiya Kurdistanê kêmbikin!

Li gora wan, ew dê Kerkûkê jî (ku ji 1925’an û bi vir de hesreta wan e) berepaş bistinîn. Emerîka jî wê berjewenda xwe ya li herêmê têxe bin desthilatê, mîrîtiya xwe bidomîne û ji aliyê din jî wê ji talanê para xwe bigre. Bingeha senaryo ev e!...

Gelo wê dewleta Tirk karibe vê senaryoyê, ku bi destê Emerîka hatiye amadekirin, têxe jiyane? Bê guman, wê pêvajoka pêşiya

me vê yekê nîşan bike. Di pêkanîna vê karî de wê dewleta Tirk çiqasî xisarê jê bibîne ? ev bûyerek din e. Pêkhatina tişteki wisa wê nebe dawiya meselê, wê bibe destpêkek nû. Hêzên, ku heqîya leyandina Kerkûkê dipejirînin ji di vê meselê de dûdiliyên xwe tinîn ziman. Geşkirina şovenîzmê di çareserkirina meselê de têr nake! Wê dewleta kolonyalîst û faşîst ya Tirk beramberî gelek dijwariyan bimîne.

Li hember êrîşek bi vî awayî, wê dijberiya gelê Iraq û hêzên pêşverû yê herêmê dijberiyek sert û dijwar be. Dijrabûna navnetewî ji bi pêvajokê ve girêdayî ye.

Lê gelê Kurd yê egîd û hêzên rizgariya Kurdistanê wê herêmê ji leşgerên faşîst re bikin goristan!

Li Kurdistanê pêkhatina hevkarîya herdu hêzên Kurd yê siyasî, dide xwiyakirin, ku çiqas tirs û xof ketiye dilên eperyalîst û kolonyalîstan. Plan û keftelefa dijmin ya ji bo windakirina gelê me, wê nikaribe têkoşîna serbixwebûn û azadiya gelê me rawestîne.

Serketin û serfirazî ya gelê me yê egîd e !...□

BİRLİKLER SORUNUNA GENEL BİR YAKLAŞIM VE KÜRDİSTAN'DA PARTİ OLAYI

Giriş

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin şu ana kadar çözümlenmemiş birçok temel ideolojik-siyasal ve örgütsel sorunu vardır. Mücadelenin gelişimine paralel olarak, devrimci hareketin gündeminde çözüm bekleyen bu sorunlar, peyder pey açıklık, kazanacaklardır. Bunun aksi düşünülemez. Kuzey-Kürdistan'da modern örgütlenme tarihinin henüz yeni sayılabilecek bir aşamada olması, çözüm bekleyen sorunların da gündemde olmasının temel nedenidir. Kürdistan'da, Ulusal Demokratik Halk Devrimi sürecinde önemli köşe taşları oluşturan bu temel sorunların çözüme kavuşturulmaları, en başta bu devrimde iddia sahibi olan politik güçlerin kaçınılmaz görevleridir.

Yaşanılan süreçte, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin mesafe katetmesi için, açıklığa kavuşturulması gereken en önemli sorunlardan biri de, genel anlamıyla birlikler ittifaklar sorunudur. Birlikler sorunu, başta ideolojik-politik ve örgütsel birlikte ifadesini bulan Parti birliği ile, Ulusal Kurtuluş sürecinde çeşitli sınıf ve katmanlar ve bunların politik önderlikleriyle (varsa) gerçekleşmesi gereken diğer ittifaklar düzeyidir.

Kürdistan devriminde acil bir çözüm bekleyen birlikler sorunu, aynı zamanda diğer bir çok temel soruna da sıkı sıkıya bağlıdır. Dolayısıyla bu sorunun çözümü, diğer bir çok sorunun çözümünü de beraberinde getirecektir. Özellikle parti birliğinde ifadesini bulan ideolojik-politik ve örgütsel birlik sorunu ele alınıp incelendiğinde, böylesi bir birlik için Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısı, bu temel üzerinde yükselen sınıflar ve bunların ulusal kurtuluş hareketi içindeki yerlerini de belirtmek gerekecektir. Açıkta ki, tüm bu sorunların hepsine bir anda çözüm getirmek mümkün değildir. Zira bu konuların bir çoğu uzun araştırma ve etüdler sonucu incelenebilecek durumdadırlar. Esas sonuca ise, ancak gerçekleştirilecek analizlerin sentezi yoluyla varılabilir.

Örneğin, Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısının tahlilini ele alalım. Her hangi bir ülke devriminde, o devrimin örülmesi için en önemli sorunlardan biri sosyo-ekonomik yapının tahlilidir. Hatta denilebilir ki, belirleyici olan temel sorun budur. Çünkü, sosyo-ekonomik yapı tahlil edilmeden, sınıflar ve sınıflararası ilişkilere ve bu sınıfların devrimdeki yerlerine ve üstlenecekleri misyonlara da açıklık getirilemez. Ülkemiz Kürdistan'ın özgün konumunu ele aldığımızda, böylesi zorlu bir görevi yerine getirmenin oldukça çetin olduğu görülecektir. En ufak bir devlet kurumundan dahi yoksun olan sömürge bir ülkenin soyo-ekonomik yapısının sıhhatli bir araştırma sonucu belirlenmesinin, uzun erimli bir çalışmayı gerektireceği açıktır.

Diğer yandan Kürdistan'da yaşam devam ediyor. Politik mücadelenin önümüzdeki süreçte giderek yeni boyutlar kazanması bir an meselesi. Devrimin objektif koşulları olgunlaşmasını sürdürüyor. Siyasi arenada yer alan politik güçler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin kazanacağı yeni boyutlarda mücadeleyi göğüslemeye her an hazır olmak durumundadırlar. Dahası, kaçınılmaz olan bu yeni sürecin şartlarını olgunlaştırmak için yoğun bir çaba içinde olmalıdırlar. Aksi taktirde politik bir güç olarak siyaset sahnesinde varlıklarını korumaları mümkün değildir.

Olayı bu yönüyle değerlendirdiğimizde, Kürdistan'da devrimci-siyasal örgütlenmeler, sosyo-ekonomik yapının tahlili için siyasi mücadeleyi durduramazlar. Bu günkü aşamada önemli olan akademik çalışmaların yoğunlaştırılması değil, Kürdistan'da her an yeni boyutlar kazanabilecek Ulusal Kurtuluş Hareketine öncülük sorunudur. Elbette ki, devrimin öncülük misyonunu üstlenebilecek politik gücün, devrim sürecinde, militanlara ve geniş

emekçi kitlelere sunacağı bir programı olmalıdır. Bu program, bu günkü koşullarda, mevcut verilerden hareket edilerek hazırlanmalıdır. Devrimci hareketin kurumlaşmasına paralel olarak, süreç içinde bu sorunlar detaylı ve devrimci hareketin olanakları temel alınarak yeniden ele alınabilirler.

Sorunu bu genel çerçeve içinde ele alarak, bu yazımızda Kürdistan devriminde önemli bir yer işgal eden birlikler ittifakları olmasını açmaya çalışacağız. Birlikler sorununa değinirken, yukarıda da belirttiğimiz gibi diğer bazı önemli konuları da genel hatlarıyla vermeye çalışacağız. Bu ve benzeri yazılarla, aynı zamanda; Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları (K.U.K) hareketimizin içinde bulunduğu partileşme sürecinde pragmatik görüşlerinin de genel çerçevesini sunmuş olacağız.

KUZAY KÜRDİSTAN'DA GEÇMİŞ BİRLİK ÇALIŞMALARININ GENEL BİR DEĞERLENDİRMESİ

Birlik sorunu, Kuzey Kürdistan'da kısa sayılabilecek bir dönemden bu yana devrimci hareketin gündemini işgal etmeye başlamıştır. Devrimci hareketin, ülkemizin bu parçasında yaşadığı evreler incelendiğinde, birlik sorununun, ulusal kurtuluş hareketinde modern örgütlenmelerin ortaya çıkmasından sonra aktüelleştiği görülecektir. Bunun böyle olmasının nedenleri çok yönlüdür.

Her şeyden önce, kuzey-Kürdistan'da modern anlamda örgütlenme tarihinin henüz yeni oluşu, birlikler doğrultusundaki sürecin direk nedenidir. Birlikler sorununun modern örgütlenmeler ile bu örgütlenmelerin ulusal kurtuluş hareketi sürecinde birbirleri ile olan ilişkileri diyalektik olarak birbirine bağlıdır. Bu bağlılık, örgütlenme düzeyinin ve buna paralel olarak ulusal kurtuluş hareketinin gelimesine denk olarak pekişir, hayat bulur. Örgütlenme düzeyinin cılız olduğu ve ulusal kurtuluş hareketinin henüz ilk evrelerini yaşadığı, dönemlerde, birlikler sorununun da aktüel olamayacağı açıktır.

Kuzey Kürdistan'da modern örgütlenme faaliyetleri 20. yüzyılın ilk yarısından itibaren başlamakla birlikte, parti düzeyinde ifadesini bulan ilk örgütlenme, 1965'te kurulan Türkiye-Kürdistan

Demokrat Partisi'dir. O günün koşullarına göre güney Kürdistan'daki ulusal kurtuluş hareketinden de etkilenecek oluşturulan TKDP, siyasi programı ve yapısı itibarıyla, Kuzey-Kürdistan'da sömürgeciliğe karşı var olan tüm toplumsal sınıf ve katmanlara açıktı. TKDP'nin bu özelliği, aynı zamanda onun varlık koşuluydu da. TDKP'nin bu yapısı ve örgütsel anlamda başka bir alternatifin olmayışı, o dönemde birlik sorununa ihtiyaç duyulmamasını da beraberinde getiriyordu.

70'li yıllarla birlikte, kuzey-Kürdistan'da örgütlenme ve geniş kitlelerin ulusal kurtuluş saflarına katılması doğrultusunda önemli mesafeler katedildi. 70'li yıllar, kapitalist-emperyalist sistemin uluslararası planda ekonomik ve siyasi bunalımlarının yeni bir aşamaya geldiği yıllardı. Bunalımlara paralel olarak emperyalist metropollerde 60'lı yılların sonu ile 70'li yılların başlarında anti-emperyalist öğrenci ve gençlik hareketinde önemli kabarmalar oldu. Emperyalist ülkelerdeki öğrenci ve gençlik hareketleri; kapitalist-emperyalist sisteme bağımlı Türkiye ve onun yaşadığı derin bunalım ortamında, Türkiye gençliği içinde de yankısını buldu. Üniversite gençliği anti-emperyalist mücadele saflarında yerini aldı. Eylemleriyle içinde örgütlenme çabalarını da sürdüren Türkiye öğrenci gençliği, kısa sayılabilecek bir süre içinde, ağır yaralar almasına karşın önemli mesafeler katetti. Yıllardır, Türkiye Sosyalist hareketinde yaşanan durgunluk, giderek ortadan kalktı ve Türkiye sosyalist hareketi yeni bir canlılık evresine beklenen adımı attı. Öğrenci gençlikle başlayan bu canlılık ortamı, giderek toplumun diğer kesimlerine de yansıdı.

Türkiye'de öğrenci gençlikle başlayıp daha sonra diğer toplumsal kategorilere de yansıyan canlılık, kısa süre içinde Kuzey Kürdistan'da da kendini hissettirdi. Metropollerde okuyan Kürt öğrenci gençliği, 60'lı yılların sonu ile birlikte başlayan öğrenci hareketlerinden yeterince etkilendi. Türkiye devrimci hareketinde yaşanan ortam Kürt öğrenciler için oldukça cazip geliyordu. O dönemde, detaylı bir şekilde bilimsel sosyalizmle tanışan ve onunla haşır-neşir olan Kürt devrimcileri, Türkiye devrimci hareketinin bir minyatürü olarak politik arenaya atıldıklarının farkında bile değillerdi. Sömürgeci-ırkçı Türk devletinin resmi ideolojisi Kemalizm zemininde, el yordamıyla yolunu bulmaya çalışan Türkiye devrimci hareketinin çarpık gelişmesi, Kürdistan'da başlayacak yeni dönemde de köşe başlarını tutmuştu. Böylece, Kuzey-Kürdistan'da bu çarpıklığın karesi ve bu kare üzerinde, çok kısa

bir süre içinde boy veren yeni örgütlenmeler ortaya çıkıyordu.

12Mart askeri-faşist darbesinin fiyaskoyla sonuçlanmasından sonra gündemleşen nisbi burjuva demokratik ortam, aynı zamanda Kuzey-Kürdistan'da azami düzeyde örgütlenmelerin ortaya çıktığı bir ortam da oluşturuyordu. Bu dönemin en ayırmedici özelliklerinden biri, ortaya çıkan bu örgütlenmelerin hemen tümünün Marksizm-Leninizm adına hareket edişleri ve Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkının "öz" örgütü oluşlarıydı! Hiç bir örgüt bu konuda bir diğlerinden daha az keskin değildi. Türkiye devrimci hareketinin direkt tesiri altında yaşanan bu politik kaos ortamı, bir yandan, başta öğrenci gençlik olmak üzere belirli toplumsal kesimlerin dünyaya bakış açılarında yeni perspektifler açarken, diğeryandan da devrimci hareketin Kuzey-Kürdistan'da gelişimini ülke gerçekliğinden uzak bir zemin üzerinde yapılandırıyordu. Dolayısıyla böylesi bir ortamda birlik sorunu, Kürdistan devrimci hareketinin sorunu olmaktan çok uzak bir yerde seyrediyordu. Her örgütün "en doğru benim" tekerlemesini, politik mücadelenin temel sloganı olarak ilan ettiği bir dönemde; birçok "Marksist-Leninist" parti, örgüt ve grup arasında ne parti ne cephe ve ne de güç ve eylem birliği oluşturmanın olanağı yoktu. O kadar ki, Kuzey-Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş Hareketinin 1970-80 yılları arasında kazandığı mevziler içinde, birlikler doğrultusunda atılan tek adım UDG (Ulusal Demokratik Güçbirliği) platformuydu. Bu platform da kısa bir dönem sonra dağılmış ve daha sonra 12 Eylül askeri-faşist darbesi devrimci hareketin karşısına dikilmiştir.

Kuzey-Kürdistan'da yaşanan bu süreç, bir yönüyle de yaşanması gereken bir süreçti. Adı geçen dönem yaşanmadan bu günkü aşamaya gelmenin şartları olamazdı. Bu günkü süreç her ne kadar devrimci hareketin bir bütün halinde ağır yaralar almasını beraberinde getirmişse de, olumlu bir takım olguların yaşam bulmasını da dayatmıştır. En olumlu nokta ise, kuşkusuz Kürdistan devrimci hareketinin giderek kendi gerçeğini kavraması doğrultusunda kat edilen mesafe olmuştur. İçinde bulunduğumuz süreç gösteriyor ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi bundan sonra atacağı adımlarda kendi gerçeğini temel stün olarak kullanacaktır. Ülkesine ve halkına yabancılaşarak Ulusal Kurtuluş Hareketinin gerçekleşmeyeceğinin giderek daha iyi kavranması, aynı zamanda geleceğin zaferini de garantilemektedir.

12 Eylül döneminden sonra Kürdistan Devrimci Hareketinde

başta cılız, ama giderek güçlenen bu olumlu ortam birlikler sorununun da gündemleşmesini beraberinde getirmiştir. Askeri-Faşist darbe öncesinin hengameli ortamında “Marksist-Leninistliği” kimseye kaptırmayan, ülke devriminin sadece ve sadece kendileri tarafından gerçekleştirileceği noktasından hareket eden güçler, darbeden sonra aldıkları ağır yenilgi karşısında kendi gerçeklerini istemeyerek te olsa yaşamak zorunda kalmışlardır. Önceleri kabul edilmek istenmeyen bu yenilgi ortamı, giderek hazmedilmiş ve geldiğimiz bu günkü aşamada Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinde sapı samandan, akı karadan ayırmanın kaçınılmaz sürecini hazırlamıştır. Kuşku yoktur ki, süreç giderek daha da hızlanacak ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi tüm zorluklara ve engellere rağmen istenilen düzeye varacaktır.

Devrimci hareket, 12 Eylül sonrası girdiği yeni ortamda yoğun bir şekilde birlikler sorununu da gündemine aldı. Belirtmek gerekir ki, devrimci hareketin yaşadığı bu ağır bunalım döneminde birlik sorununda söylenen her şey, pratikleşen her eylem elbette ki samimi değildi. Birçok hareketin varlığını dahi koruyamadığı bir dönemde, yeni bir “can kurtaran simidi” olarak birlikler sorununa sarılmaları, bir yönüyle de doğal karşılanmalıydı. Çünkü, devrimci hareket son on yıllık mücadele sürecinde her şeyi tartışmıştı. Tartışmadığı tek şey ise birlik sorunuydu. Dolayısıyla de, bu konu üzerinde oldukça duruldu! Devrimci hareketin birlikler sorununa bu şekilde yaklaşımı elbette ki, salt olarak örgütlerin subjektif niyetlerinden ve varlıklarını koruma çabalarından kaynaklanmıyordu. Aynı şekilde, örgütlü saflarda mücadelesini sürdüren militanların da bu konuda zorlanmasının oldukça önemli bir payı vardır. Fakat neden ve gerekçeler ne olursa olsun, sonuçta birlik sorununa genel yaklaşımdaki mantık, pragmatik bir mantıktı ve sadece mevcut yapıları korumaya yönelikti. Olaya birçok yönüyle duygusal yaklaşıldığı gibi, geçen altı yıllık süre içinde birlikler sorununda ciddi en ufak bir adımın dahi atılamamış olması, konunun ne denli suistimal edildiğinin en önemli delilidir. Birlikler sürecinde yaşanan tüm bu olumsuzluklara rağmen, elbette ki devrimci hareket açısından kazanılan yığınla olumlu yönler de söz konusu olmuştur.

12 Eylül sonrası gündemleşen birlik çalışmalarının (her düzeyde) hemen dümünde devrimci hareketimiz K.U.K.’un önemli bir rol oynadığı kamuoyu tarafından bilinmektedir. Hareketimizin birlikler ile ilgili geçmiş dönemki pratiğini ileriki bölümlerde kı-

saca belirteceğiz. 1980 sonrası hareketimizin içinde bulunmadığı bazı birlik çalışmaları da olmuştur. Bunlardan ilki “Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi” adı altında oluşturulan ve daha çok Türkiye devrimci Hareketlerinden birçoğunu kapsamına alan bir birlikti. FKBDC, oluşturulması esnasında temel alınan mantık, programdaki yanlışlıklar ve cepheyi oluşturan güçlerin bileşimlerinden kaynaklanan sorunlar dolayısıyla uzun erimli olmadı. Olması da düşünülemezdi. Çünkü Cephe, önüne koyduğu program gereği ayrı şeyler düşünürken, cepheyi oluşturan güçler ayrı şeyler düşünüyorlardı. Kısacası, cepheye grup düzeylerini korumak için bir araç gözüyle bakılıyordu. Cephe programında radikal bazı taleplerin yer alması, cephe içinde yer alan bu güçlerin pragmatik mantıklarını hayata geçirmeleri önünde bir engel teşkil etmiyordu. Bunun sonucu olarak, kısa bir dönem sonra küçülen FKBDC, bu gün fiili olarak dağılmış durumdadır.

Başarısızlıkla sonuçlanan FKBDC deneyiminden sonra, Türkiye ve Kuzey-Kürdistan’daki sağ oportünist kanat temsilcilerinin bir araya gelerek oluşturdukları “Sol-Birlik”, günümüzde yaşamını hala “sürdürüyor”. “Sol-Birlik” oluşumundan günümüze kadar, kayda değer herhangi bir eylemlilik içine girmedi. Sürekli zorlamalarla yaşadı ve yaşatıldı. Zaten oluşması da bu zorlama temeli üzerinde gerçekleşmişti. Böylesi bir temel üzerinde oluşturulan bir ‘birlik’ten daha fazla bir şey beklemenin de olanağı yoktur. “Sol Birlik”, kendi mantığı içinde bile tutarlı olmaktan çok uzak bir konumdadır. Önüne koyduğu reformist programı bile hayata geçirmekten aciz, sadece Avrupa metropollerinde “boy gösterisi” esnasında biraraya gelebilen böylesi bir “birlik” sadece protokollerle sınırlı ve formaliter bir “birlik” olmaktan öteye gitmez. Ancak belirtmek gerekir ki, protokollerle de sınırlı olsa, formaliter de olsa, bu “birlik”i kendi çıkarları doğrultusunda azami ölçüde kullananlar “Sol Birlik”ten yeterince faydalanmışlardır. Bu faydalanma hala da devam etmektedir. Zaten “Sol Birlik”in oluşumundaki bir neden zorlama ise, ikinci bir neden de, bu zorlama sahiplerinin faydacı mantıklarıdır. Dolayısıyla istemleri doğrultusunda böylesi bir ‘karton’ ‘birlik’i oluşturanları gerçekten kutlamak gerekiyor!...

Yukarıda belirtmeye çalıştığımız ve devrimci hareketimizin içinde yer almadığı bu birlik çalışmaları dışında, ne Türkiye ve ne de Kuzey-Kürdistan’da devrimci hareketin toparlanması yönünde kayda değer başka bir çalışma söz konusu olmamıştır. Bazı grup-

lar arasında gerçekleştirilen birlikler genelde devrimci hareketin toparlanmasında istenilen düzeyi yaratamadıkları için, bunları sadece bu süreçte atılmış cılız, ama, olumlu adımlar olarak nitelemek gerekir. Örneğin TKSP-Roja Welat ve KİP-GB arasında gerçekleştirilen ve sonuçta TSK'nin ortaya çıkmasını sağlayan birlik, bu temelde atılmış olumlu bir adımdır. Ancak, yukarda da belirttiğimiz gibi, bu olumlu adım devrimci hareketin genel çerçevesi içinde ancak minimal düzeyde kalmış ve devrimci hareketin toparlanması sürecine istenilen düzeyde bir katkıda bulunamamıştır.

Devrimci hareketin 12 Eylül sonrası dönemde yoğun olarak tartıştığı birlikler sonucunda atılan somut adımlar bunlar. (Hareketimizin içinde yer almadığı birlik çalışmalarını kastediyoruz.) Görüldüğü gibi, birlikler doğrultusunda bir çok şey yazılıp çizilmesine rağmen, pratikte atılan adımlar oldukça kısır. Durumun böyle oluşu genelde devrimci hareketin birlikler sorununa yaklaşımındaki mantığını da açığa çıkarıyor. Geçmişin hastalıklı yapılarını korumak için bir manevra olarak kullanılan birlik sorunu, bir çok hareketin gündeminde slogan olarak kalmıştır. Gerek geniş emekçi halk yığınlarının, gerekse örgütlü militan kadroların birlik istemleri, devrimci hareketlerin bu sorunu gündemleştirmelerini zorunlu kılmıştır. Ama pratikte hiç bir fedakarlığa katlanmadan, eskinin bağnaz ve sekte tutumlarını devam ettirerek, birliklerin oluşamayacağını iyi bilen bir çok hareket, tabir yerindeyse birlikler sorununu siyasi arenada varolabilmeleri için bir araç olarak kullanmışlardır. Geçerken, bir çok hareket ve çevrenin soruna hala da bu gözle baktıklarını ve birlik sorununda katedilen mesafeleri dumura uğratmak için değişik oyunları tezgahlama peşinde olduklarını belirtelim.

K.U.K OLARAK İÇİNDE YER ALDIĞIMIZ BİRLİK ÇALIŞMALARI

12 Eylül sonrası devrimci hareketin karşı karşıya kaldığı yenilgi ortamında, sorunlara köklü bir çözüm getirebilmenin, yaşanan bunalımlı dönemden en az zararlı çıkabilmenin ve kulusal Kurtuluş hareketini şartların tüm zorluğuna rağmen örgütleyebilmenin tek alternatifi olarak Sosyalist-Siyasal güçlerin ideolojik politik ve örgütsel birliğini gerçekleştirmek olduğu tespitini devrimci ha-

reketimiz Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları (K.U.K) yaptı. Hareketimizin bu tutumu, yenilgi döneminden elde edilen sonuçlar üzerine inşa edilmiş ve yaşanan sürece tamı tamına uygun düşmekteydi. Geçmiş dönemin örgütsel yarıları ağır bir yenilgiyle karşı karşıyadılar. Bu durum bir çok noktaya açıklık getirmekteydi. Bir defa devrimci hareketin yenilgisi, 12 Eylül'cü askeri-faşistlerinin baskı ve sindirme politikalarının bir sonucu değildi. Baskı ve terör, sadece kaçınılmaz olan bu sonucu daha hızlı bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Esas neden ise, geçmişin mantığında yatmaktaydı. Bu mantık gerek siyasal ve gerekse örgütsel olarak bir bütünsellik arz etmekteydi. Dolayısıyla, yeni dönemde atılacak adımlarda, eskinin mantığıyla başarı kazanmak mümkün değildi. Ulusal Kurtuluş Hareketinin girdiği yeni döneme uygun araç ve yöntemlere ihtiyaç vardı. Kısacası, geçmişi red etme temelinde değil, tamamen ona sahip çıkarak, ama yeni dinamiklerle ortaya çıkmak gerekiyordu.

Hareketimizin yaptığı bu temel tespit ile birlikte, yaşanan yeni dönemde hiç bir politik gücün tek başına Ulusal Kurtuluş Hareketini omuzlayamayacağı bilirtiyor ve tüm bu nedenlerden dolayı sosyalist-siyasal güçlerin bir araya gelerek; ideolojik-politik birlik temelinde yeni bir örgüt yaratmaları gerektiği vurgulanıyordu. İdeolojik-politik ve örgütsel birliğin Kürdistan'lı tüm devrimci hareketleri yakından ilgilendirdiğini belirten hareketimiz, tüm güçlerin bu konuda gerekli hazırlıklara başlamalarını öneriyordu. Sürecin en çabuk ve en iyi olarak bu şekilde aşılabileceğini vurgularken, aynı zamanda ideolojik-politik ve örgütsel birliğe hizmet edebilecek düzeyde Güç ve Eylem Birliği şartlarınının da var olduğunu belirtiyor ve bu noktada hemen adım atılması gerektiğini dile getiriyorduk.

Askeri-faşist darbeden kısa bir dönem sonra tespit ettiğimiz bu görüşler, 1981'de çok ağır koşullar altında topladığımız 1.Konferansımızda daha da somutlaştı. Gerek ideolojik-politik ve örgütsel birlik sorununda ve gerekse de güç ve eylem birliği sorununda hareketimizin tutumunu netleştiren 1.Konferansımızdan sonra, hareket olarak birlikler ittifaklar sorununu sistematik olarak gündemimizin baş maddeleri olarak koruduk. Bir çok harekete önerimizi somut olarak sunduk. Tartışma platformunun geniş kitlelere yansımaları için gerekli tüm çabayı harcadık. Birlik ve ittifaklar konusunda henüz çekimser davranan hareketlerle sorunu karşılıklı olarak tartıştık. Denilebilir ki, birlikler sorununun gündeme gel-

mesinde ve devrimci hareket içinde yoğun bir şekilde tartışılmasında birinci derecede rol oynadık. Ancak tartışmaların daha fazla uzaması, diğer sorunlarda olduğu gibi, birlikler sorununda da bir sonuç vermeyecekti. Bu nedenle belirli konularda acil pratik adımlar atılmalıydı.

Kuzey-Kürdistan'lı devrimci hareketler (önemli bir kesimi) arasında 12 Eylül'den sonra gerçekleştirilmesine çalışılan HEVKARÎ, dört yıllık gibi uzun bir çalışma döneminden sonra dağıldı/dağıtıldı. Hareket olarak, HEVKARÎ'nin oluşumundan sonuçlanmasına kadar devrimci sorumluluğumuzun bilincinden hareket ettik ve bu platformun hayat bulması için hiç bir fedakarlıktan kaçınmadık. Tüm ısrarlara rağmen bu platform dağıldı/dağıtıldı ve dört yıla yakın bir süre harcanan çabalar sonucunda elde, hayata geçmeyen bir program kaldı.

HEVKARÎ'nin dağılması/dağıtılması ile ilgili açıklamaları yayın organımız **Xebat ji bo Rizgariya Kurdistan**'ın 7 ve 10-11. sayılarında kamuoyuna detaylarıyla sunmuştuk. Bu yüzden tekrardan bu konuya değinme gereğini görmüyoruz. Belirtmek istediğimiz nokta, diğer tüm konularda olduğu gibi, birlikler konusunda da sağ-oportünist kanadın faydacı mantığıdır. İhtiyaç duydukları zaman birlikler sorununa dört elle sarılarak "kraldan daha fazla kralcı" kesilenler, gerektiğinde bir anda her şeye yan çizebiliyorlardı. Bu da, sağ-oportünist kanadın gerçekten birlik diye bir sorunu olmadığından kaynaklanmaktadır. Dört yıla yakın bir süre çalışmaları süren HEVKARÎ platformu, tüm olumsuzluklarına rağmen, Kürdistan Devrimci Hareketine önemli bir miras birikimi ve asgari bir siyasi program kazandırması yönüyle olumlu olmuştur. Ancak, hareket olarak harcadığımız dört yıllık çabayı bu kazanımların kapatamayacağını belirtmeden de geçemeyeceğiz.

Askeri-faşist darbeten yaklaşık bir yıl sonra gerçekleştirilen hareketimiz 1. Konferansında Parti sorununa ilişkin önemli kararlar almıştık. Bu kararların başında, Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları (K.U.K) hareketimizin; Kürdistan'da çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının birliğini temel alan bir partinin oluşturulması yer almaktaydı. Ancak, Kürdistan'da işçi sınıfı partisinin oluşumu görevi salt olarak hareketimizle sınırlı değildi. Bunun dışında da değişik alternatifler söz konusu olabilirdi. Partileşme sorununda, hareketimiz M.K'nin 1. Konferansında sonra yaptığı değerlendirmelerde; parti olayını yaratmada üç alternatifin yaşanan süreçte en olası alternatifler olduğu üzerinde duruldu. Bu alternatifler daha son-

ra, yayın organımızda değişik şekillerde dile getirildi. Kısaca ve özlü bir şekilde bu alternatifleri şu şekilde formüle edebiliriz:

•1. *K.U.K, her şeyden önce, Kürdistan'da çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının birliğini temel olan bir partinin oluşturulması sorununda kendini alternatif güç olarak görür ve çalışmalarının ağırlığını bu noktaya yöneltir. Ancak, K.U.K'un kendi içinde partileşme sürecini sürdürmesi uzun bir döneme tekabül edebilir. Ve bu süre henüz sonuçlanmadan daha başka alternatifler söz konusu olabilir. Bunun için, hareket olarak bir yandan kendi partileşme sürecimizi hızlandırırken, diğer yandan da, bu süreci en iyi şekilde aşabilecek diğer alternatiflerin de hayat bulması için gerekli çabayı göstermeliyiz.*

•2. *Kuzey-Kürdistan'da, birinci alternatifte paralel olarak, işçi sınıfı partisinin oluşturulması çalışmalarına katılabilecek Sosyalist-Siyasal güçlerle ortak bir platform oluşturmak ve bu platformda ideolojik-politik ve örgütsel birliğe hizmet edecek bir tartışma ortamı hazırlamak.*

•3. *Diğer bir alternatifte, dışımızda, uğruna mücadele ettiğimiz ilkeleri programlaştıran ve Kürdistan gerçekliği başta olmak üzere, anlayış birliği sağlayabileceğimiz, Ulusal Kurtuluş Hareketinde alternatif olabilecek nitelikte bir işçi sınıfı partisinin oluşması halinde, hareket olarak bu partiye katılmamız alternatifiydi.*

Hareketimiz, tespit ettiği bu üç alternatiften herhangi birinin gündemleşmesi halinde, Kürdistan'da işçi sınıfı partisinin oluşumu sorununun halledilebileceği inancını taşıyordu. Bu inançtan hareketle, özellikle ikinci alternatif üzerinde çalışmalarımız yoğunlaştı. Birinci alternatif, zaten, hareket olarak her zaman gündemde tutmamız gereken bir alternatifti. O gün yaşanan süreç en yakın bir zamanda ikinci alternatifin yaşam bulabileceğine işaret ediyordu.

Belirtmek gerekir ki, hareketimiz, partileşme sürecinde olası gördüğü üç alternatifi formüle ederken, Kürdistan'da sosyalist-siyasal güçlerin ideolojik-politik ve örgütsel birliği sorununda, birliğin kapsamına alması gerektiği siyasal güçlerin tespitini de yapmıştı. Bu tespite göre, Kürdistan'da çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı partisinin oluşumunu temel alan ideolojik-politik ve örgütsel bir birlik, öncelikle böylesi bir partinin oluşumunu hedef olarak önlerine koyan siyasal güçler arasında tartışılmalıydı. Çünkü,

“parti” olarak çalışmalarını sürdüren bazı güçler, bu sorunu kendilerine göre aşmış durumdaydılar. Yazılı bir çok belgede, ‘işçi sınıfı partileri’ oldukları vurgulanmış ve böylesi bir parti oluşumu içinde olan güçlerin “kendilerine katılmaları gerektiği” belirlenmişti. Doğru olan da buydu. Eğer işçi sınıfı partisi mevcutsa, Kürdistan’da işçi sınıfı partisinden yana olan güçlerin ve ögelerin bu parti içinde yer almaları bir gereklilikti. Ancak, Kürdistan’da işçinin sınıfı herkesin “ben işçi sınıfı partisiyim” demesiyle var olmazdı. Bu, mevcut ‘partilerin” öznel ve subjektif niyetleriydi, ki bu niyetlerle hareket edebilmenin olanağı yoktur. Kaldı ki, Kürdistan’da(Kuzey) işçi sınıfı partisi olduklarını iddia eden bir değil, birçok “parti” vardı. Bunlar bile kendi aralarında birleşik bir işçi sınıfı partisi oluşturma durumunda değillerdi. Çünkü, gerçekte bu partilerden hiç biri işçi sınıfı partisi değildi. Ama hegemonyacı mantık parti sorununda da kendini dayatıyordu. “Ya, benim partimde örgütlenirsin, çünkü en doğru benim, ya da oluşturacağım parti işçi sınıfı partisi olmaz, çünkü ben varım” !...

Kuzey-Kürdistan’da ideolojik-politik ve örgütsel birlik temelinde bir parti yaratma sorununda konferansımız çizdiği çerçeve dahilinde çalışmalarına başlayan hareketimiz, süreç içinde değişik sorunlarla karşılaştı. Bu sorunlar genel anlamıyla fazla bir şey ifade etmemelerine rağmen, böylesine bir birliğin oluşturulmasında engel olarak gösterildiler. Örneğin, birlik çalışmaları için tespit ettiğimiz bir güç, işin sadece K.U.K’la oluşabileceğini, birlik kapsamına başka güçlerin dahil edilmesi halinde çalışmalara katılmayacağını belirtip, hareket olarak bizi belirli güçler arasında bir tercihe zorluyordu. Halbuki sorun, değişik güçler arasında tercih yapma sorunu değildi. Her güç zaten tercihini yapmıştı. Biz de , hareket olarak bunlarla birlik yapabileceğimizi tespit etmekle, tercihimizi Kürdistan’da radikal çizgiden yana koymuştuk. Tercih yaptığımız güçler arasında yeni bir tercih daha yapmamız, önümüze koyduğumuz ideolojik-politik ve örgütsel birlik sorununu ciddi zaafılara uğratacaktı. Kaldı ki, bizi tercihe zorlayan sadece bir güç değildi. Birlik kapsamında ele aldığımız diğer güçler de aynı şartı ileri sürüyorlardı.

Birlik çalışmaları önünde ciddi bir engel olarak duran bu sorunun yanında, diğer başka sorunlar da mevcuttu. Her şeyden önce bir çok hareket, henüz böylesi bir birliğe hazır değildi. Konu üzerinde net bir görüşleri yoktu. Esasta anlaşılacaklarını belirtmelerine rağmen, yöntemdeki ayrılıkları birliğin oluşması önüne

engel olarak çıkarmaları, öz itibarıyla bu soruna hazır olmadıklarının somut ifadesiydi.

Uzun ve yoğun bir çalışma döneminden sonra, hareketimiz geçen dönemin genel bir değerlendirmesini yaptı. Bu değerlendirme sonucu görüldü ki, Kürdistan'da değişik siyasal güçler arasında işçi sınıfı partisinin oluşumunu hedefleyen bir ideolojik-politik ve örgütsel birlik sanıldığı kadar kolay olmayacaktı. Böylesi bir birlik için objektif şartların var olması yeterli değildi. Aynı şekilde, bu birlik içinde yer alacak örgütlerin de buna hazır olmaları gerekmektedir. O zaman, işçi sınıfı partisinin oluşturulması için önümüze koyduğumuz alternatiflerden birincisini hızlandırıp K.U.K bünyesinde böylesi bir partiyi oluşturmaya gitmekten başka yol kalmıyordu. Yapılması gereken de buydu. Ancak bunu ne denli yapabildik veya geçmiş dönemde bu konuda ne denli mesafe katedebildik? Eksiklik ve zaaflarımız neler oldu? Bütün bunların cevabını ayrı bir yazıda ele alıp, inceleyeceğiz.

Hareketimizin, ideolojik-politik ve örgütsel birlik doğrultusunda geçmiş dönemde gündemleştirdiği çalışmalarla ilgili olan bu bölümü kapatmadan önce, bir konuya daha değinmek gereğini duyuyoruz. Bu konu aynı zamanda, birlik çalışmaları ile ilgili olarak 2. Konferansımızın tespit ettiği, hareketimizin bir eksikliği olması itibarıyla da önem arz ediyor. Yukarıda, birlik çalışmalarının kapsamına alınabilecek güçlerin, hareketimiz tarafından tespit edildiklerini belirtmiştik. Bu güçler arasında, Kuzey-Kürdistan'da kendini "parti" olarak ilan eden bazı örgütlerin yer almadıklarını da vurgulamıştık. Bunların başında TKSP(ÖY) geliyordu. TKSP'yi böylesi bir birlik kapsamında görmeyişimiz, bu güce karşı herhangi bir düşmanlığımızın olduğundan değildi. Esas neden, TKSP'nin böylesi bir birlikle ilgili olarak kendi mantığında yatıyordu. Buna göre TKSP, Kuzey-Kürdistan'da parti sorununun (işçi sınıfı partisi anlamında kullanıyoruz) kendisi ile sonuçlandığını her vesile ile belirtiyordu. Onun böylesine bir parti olup-olmadığı epeyce su götürürdü, ama, TKSP, kendini buna inandırmış ve adı geçen konuda hemen hiç bir açık kapı bırakmamıştı.

Ne var ki, birlik doğrultusunda çalışmalarımızın kamuoyunda yankısını bulmasıyla birlikte, diğer birçok güç gibi TKSP de bu soruna eğilmek zorunda kaldı. Kürdistan'da sosyalist-siyasal güçlerin ideolojik-politik ve örgütsel birlik için biraraya gelmelerinin bir gereklilik olduğunu belirten TKSP yetkilileri, böylesi bir ko-

nuda kendilerinin parti olarak bir çalışmaya girmeyişlerini de yerip konuyu yetkili organlarında değerlendireceklerini ve kısa bir süre sonra, konuyla ilgili olarak olumlu bir yanıt verebileceklerini belirtiyorlardı!...

TKSP'nin bu tavrı oldukça şaşırtıcı ve şaşırtıcı olduğu kadar aldattıcıydı. Çünkü, TKSP, bununla kendi varlığını inkara kalkıyordu. Halbuki, tanıdığımız TKSP'de (ÖY), böylesine köklü bir değişikliği gerektiren hiç bir gelişme de olmamıştı. O zaman sorun neydi?

Sorun, her şeyden önce, birlik doğrultusunda gündemleşen çalışmaların TKSP tabanını etkilemesinden kaynaklanıyordu. (Belirtmekte yarar vardır ki, diğer tüm hareketlerin tabanı da bu etkinin altında bulunuyorlardı.) Bir yandan tabanın zorlaması, diğer yandan o dönem TKSP içinde var olan sorunlar (daha sonra gün yüzüne çıktı), TKSP'yi böylesine bir noktaya getirmişti. Zorlamaların sonucunda gelinen bu nokta, elbette ki, samimi değildi. Esas olarak, mevcut sorunlardan sıyrılmak için bir yaklaşım söz konusuydu. Bununla birlikte, oluşacak bir birlik önünde engel oluşturmak, onu dumura uğratmak ve itibariyle birlik sorununu likide etmek, TKSP'nin temel hedefiydi. Bu da TKSP'nin yapısına uygundu. Ve bunu, bizim hareket olarak kavramamız gerekiyordu. Bu doğrultuda hareket olarak en ufak bir beklenti dahi, önümüze koyduğumuz parti oluşturma hedefine uygun değildi. İçine girilen saplantıdan en kısa zamanda sıyrılmak gerekiyordu. Her ne kadar, bir müddet sonra TKSP'yi "birliğe çekme" saplantısından sıyrıldıksa da, bunun çalışmalarımız ve devrimci-radikal hattımızı önemli zaafılara uğrattığını da açıkça belirtelim.

(Devam edecek)

T.C. YENİ BİR İŞGAL HAZIRLIĞI İÇİNDE

□ Bölgemizdeki gerginliği tırmandıran körfez savaşındaki son gelişmelere paralel olarak, Türk basınında ve kamuoyunda bir çok sorun, aktüelleşerek gündeme geldi. Basında yoğun tartışmalara neden olan sorun; körfez savaşında, Irak'ın yenilgisi halinde Türkiye'nin Musul-Kerkük'ü işgal hazırlığı üzerinde yoğunlaşmaktaydı. Adı geçen konuyu SHP milletvekili Hüseyin Avni Güner, TBMM oturumunda ortaya atmıştı. Daha sonra da basın da konuya geniş yer verdi. Basındaki tartışmalar Üniversite eğitim görevlilerinden burjuva partilerine kadar, bu konuda bilgi sahibi olan tüm çevrelere yayılarak genişledi. Sürüp giden bu tartışmalar Dışişleri Bakanının yaptığı açıklamaları ile yeni boyutlar kazandı. Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu'nun açıklamasında; Türkiye'nin İran'dan önce Kerkük'e girebileceği konusu açıkca yer alıyordu. Hükümetin resmi görüşü olarak kamuoyuna sunulan Halefoğlu'nun bu açıklamasından sonra basında, Türkiye'nin Kerkük işgali için ileri sürdüğü gerekçeler üzerine değerlendirmeler yer almaya başladı. Bu gerekçelerin başında; Türkiye'nin "Kerkük'deki soydaşlarını korumakla yükümlü olduğu" ve esas olarak, Kerkük'ün "Misaki Milli" sınırları içinde kaldığı, Lozan antlaşmasında bunun Türkiye'nin "iradesi dışında" Irak'a bırakıldığı görüşleri yer alıyordu. Basın ve diğer iletişim araçları yoluyla

kamuoyunun dikkatlerini bu noktaya çekmek isteyen egemen sınıflar, aynı zamanda toplumda derin izleri olan şovenizmi de son kertesine kadar kamçılamayı hedefliyorlardı.

Türkiye kamuoyunda tartışmaya açılan bu sorun aynı zamanda TC'nin muhtemel bir işgal hareketi için uygun bir zemin oluşturma çabalarının da bir halkasını teşkil ediyordu. Bu nedenle biz, bu yazımızda sömürgeci Türk burjuvazisinin Kerkük ve Musul'a yönelik geçmişten beri gizlediği emellerini, bölgenin içinde bulunduğu hengame ortamında sorunu gündeme getirmelerinin nedenlerini ve böylesi bir saldırı sonucu gündemleşecek sorunlar üzerinde kısaca değinmeye çalışacağız. TC'nin, Lozan'dan beri yüreğine oturan Musul ve Kerkük petrollerini ele geçirmek için neleri göze aldığını ve bugünkü aşamada Irak-İran arasında süregelen uzatmalı savaşta içinde bulunduğu ilişkiler ağını, nedensellerini ve sonuçlarını vermeye çalışacağız. Başka bir ifadeyle; ABD'nin Körfez savaşındaki gidişatı kendi lehine çevirmek için Türkiye'ye yüklediği misyon ve bunun karşılığında Türkiye'ye verdiği vaatlere değineceğiz.

Türkiye'nin Musul - Kerkük'ü İşgal gerekçeleri

Sömürgeci, işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin, Musul ve Kerkük'ün işgali ile ilgili olarak ileri sürdüğü gerekçeler üç ana noktadan oluşmaktadır. Sözü edilen gerekçelerin 16 Ekim 1986 tarihli Milliyet'de "Ankara'da bir senaryo konuşuluyor" başlıklı yazısında, Rafet Ballı şu şekilde sıralıyor: "*1-Musul ve Kerkük'de bir milyon civarında Türk yaşıyor. Zaten burası kurtuluş savaşı başlarında Misaki Milli sınırları içindeydi. Ancak Türkiye yeterince güçlü olmadığından Kerkük meselesi Lozan'da çözülmedi. O günkü dünya şartlarından dolayı da 1925'de İngiltere'ye bıraktı. Yani Türkiye'nin Kerkük üzerinde 'tarihten gelen' hakları vardır.*

2-Türkiye petrol ihtiyacının büyük bölümünü Irak'dan ithal ediyor. Bununda önemli bir kısmı petrol boru hattından geliyor. Türkiye yılda 300 milyon dolar civarında kira alıyor. Türkiye bu iktisadi çıkarlarının tehlikeye düşmesine seyirci kalamaz.

3- *Saddam yönetiminin devrilmesiyle, Irak parçalanabilir. Ve, Kürtler Kuzey Irak'da meydana iyice boş bulurlar. Zaten savaşın getirdiği otorite boşluğu yüzünden hayli güç topladılar. Türkiye'nin doğusundaki ayrılıkçı güçler de Irak'ta üstleniyorlar. Bağımsız bir Kuzey Irak ülkemiz için daha da tehlikelidir.*''

Türkiye'nin, Kerkük ve Musul'un işgali ile ilgili öne sürdüğü bu gerekçeleri sırasıyla ele alalım. Türkiye, birinci gerekçesinde; sorunun Lozan konferansında görüşüldüğünü o dönemki koşulları gereği, Kerkük'ü 1925'de İngiltere'ye bırakmak zorunda olduğunu ve sorunun bu yönüyle henüz çözümlenmediğini ileri sürüyor. Bundan hareketle Kerkük üzerinde "tarihten gelen" haklarının olduğunu ileri sürerek, muhtemel bir işgal hareketine hukuki bir kılıf uyduruyor.

Türkiye'nin Kerkük ve Musul'u Misaki Milli sınırları içine katarak, Lozan konferansına gittiği doğrudur. Konuya açıklık getirmesi bakımından TC'nin bugünkü sınırlarının tesbit edildiği Lozan antlaşmasının ve bu antlaşmanın konumuzla ilgili bölümü üzerinde kısaca durmakta yarar vardır.

Lozan konferansında birinci oturum öncesinde, Türkiye, Musul sorununun İngiltere ilgili görüşmelerde ele alınmasını teklif ediyor. İngiltere'nin Türk heyetinin bu teklifini kabul etmesi üzerine taraflar arasında ikili görüşmeler başlıyor. Ancak sürdürülen bu görüşmelerde taraflar, ortak bir çözüm için anlaşamıyorlar. Görüşmelerin iki taraf arasında çıkmaza girmesinden sonra, Türkiye, Musul sorununu konferansa sunmaya kararlaştırıyor. İngiltere de bunu kabul ediyor. Türkiye, Musul ile ilgili görüşlerini bir bildiri ile Lozan konferansının birinci oturumuna sunuyor. Bu bildiri Türkiye; Musul'un, etnografik, siyasi, tarihi, coğrafi, ekonomik ve askeri özellikleri itibarıyla, Misaki Milli sınırları içinde kaldığını iddia ederek hak talebinde bulunuyor. Adı geçen gerekçeler, konferansta uzun uzadıya açılıyor. Türkiye konferansa sunduğu bu gerekçelerden hareketle, Musul vilayeti sınırları içinde kalan nüfusun ezici çoğunluğun Kürtler ve Türklerden oluştuğunu belirterek bu bölgenin uzun bir tarihi dönemden beri Türk idaresi altında olduğundan dolayı, İngiltere'nin mandası altında bırakılmasına karşı çıkarak, Türkiye'ye verilmesini talep ediyor. İngiltere ise, Türkiye'nin ileri sürdüğü tüm gerekçeleri tamamen redederek, Musul'un kendisine bırakılmasını ve mandası altında tuttuğu Irak'ın bir parçası olarak kalması gerektiği tezini alternatif olarak ileri sürüyor. Ayrıca, İngiltere bu sorununun konferansta

çözümeyeceğini öne sürerek, sorununun çözümünün milletler cemiyeti tarafından bir çözüme kavuşturulmasını teklif ediyor. İngiltere'nin Musul'la ilgili ileri sürdüğü öneriler konferans tarafından benimseniyor ve bu sorun milletler cemiyetinde tartışılmak üzere konferansın gündeminden çıkarılıyor. Türkiye, bu durum karşısında, sadece sonradan görüş belirteceğini söylüyor. Sonuçta ise 1925 yılında Musul'u İngiltere'ye bırakmak zorunda kalıyor.

Lozan konferansının sonuçları Türkiye'nin çıkarları açısından değerlendirildiğinde, TC'nin bu konferansta önemli kazanımlar elde ettiği görülecektir. Çünkü, Türkiye herşeyden önce Sevr anlaşmasındaki yenilgisini bu konferansta büyük oranda ortadan kaldırmış ve durumu lehine çevirmiştir. Türkiye, Lozan'da kotardığı tavizlere, Musul'u da eklemeye çalışmıştır. Bunun nedeni "ne kadar fazla talep öne sürersem o denli kazançlı çıkarım" mantığıyla Musul sorununu gündeme getirip arslan payını garanti altına alma taktiği idi. Ancak, İngiltere, Türkiye'nin bu istemine karşı çıkarak diretmiştir. Türkiye de arslan payını almanın sevinciyle bu noktada boyun eğmeyi çıkarları için gerekli görmüştür.

Türkiye, bugün Orta-Doğudaki gelişmelerin yol açtığı ortamı, Kerkük üzerine olan emellerini hayata geçirmek açısından kullanmak istemekte ve bu istemine haklı kılıflar bulmak için Lozan anlaşmasını gündeme getirip, Kerkük üzerinde "tarihten gelen" hak talebinin olduğunu yeniden gündeme getirip işgal hazırlıklarını da bu zemin üzerinde yükseltiyor.

Türkiye, bu amaçla kendi kamuoyunda, Kerkük'teki "soydaşlarını" kurtarma taresiyle ortaya çıkarak, şöven duyguları kamçılamaktadır. Türk emekçi kitlelerinin dikkatini mevcut ekonomik siyasi baskılardan uzaklaştırarak, kitleler nezdinde Kerkük işgalini meşrulaştırmak üzere, şövenizmin dozajını yükseltip hazırlıklarını hızla sürdürüyor. Bu tür durumlarda oldukça tecrübeli ve başarılı olan sömürgeci Türk burjuvazisi, kitleleri yoğun şövenizm propagandasıyla sersemleştirerek, çirkin emellerine ortak etmeye çabalamaktadır.

Bilindiği üzere, sömürgeci Türk burjuvazi Kıbrıs'ı işgal hareketi arifesinde, yine adadaki "soydaşlarını Rum zulmünden kurtarma" gerekçesiyle kitlelerde şöven duyguları kabartma yöntemine baş vurmuştu. TC Kıbrıs'ı işgal hareketine giriştiğinde; sağ ve solcusuyla herkes kaba bir şövenizmle gönüllü olarak hareketi destekledi. Sömürgeci Türk burjuvazisi bugün de Kerkük'ü işgal hazırlıkları sırasında geniş kitlelerin desteğini sağlayabil-

mek için aynı ideolojik malzemesini kullanıyor. Sömürgeci Türk burjuvazisinin Kerkük'ü işgal hazırlıklarına gerekçe olarak ileri sürdüğü, "soydaşlarını kurtarma" teranesi esasa ilişkin olmayıp, kaba bir aldatmacadan ibarettir. İşgal hazırlıklarının TC açısından en önemli nedenleri ise, ikinci ve üçüncü maddelerde dile getirilmektedir.

Türkiye'yi, Kerkük'ün işgal hazırlıklarına iten nedenlerin temelinde o'nun ekonomik, siyasi ve stratejik çıkarları yatmaktadır. Irak'ta, Saddam rejiminin düşmesiyle birlikte sözkonusu çıkarlarının, tümünden tehlikeye gireceğindedir. Bunun bilincinde olan, sömürgeci Türk burjuvazisi, iktisadi ve siyasi çıkarlarını koruma iç güdüsüyle hareket etmektedir. Çünkü, Türkiye gerekli petrol ihtiyacını karşılama ve petrol boru hattından elde ettiği küçümsemeyecek gelirlerden yoksun kalma tehlikesinin yanısıra; baş düşmanı olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş hareketinin, Güney Kürdistan'da otonom bir yapıya kavuşma sorunu ile de karşı karşıyadır. Ayrıca, Güney Kürdistan'daki otonom yapısını, Kuzey Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi üzerinde yapacağı olumlu etkiler TC'yi derinden ürkütmektedir.

Güney Kürdistan'da otonom bir yapının elde edilmesinin doğuracağı en önemli etkilerden biri, kuşkusuz Kuzey Kürdistan'daki Ulusal Kurtuluş Hareketinin toparlanmasına yönelik çabaları olumlu yönde etkileyerek hızlandırması olayıdır. Böylesi bir otonom yapının elde edilmesi, aynı zamanda Kuzey Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine sırtını dayayacağı sağlam bir üs olacaktır. Bu da, Kuzey Kürdistan'dan hareketle ülkenin bağımsızlığı, ulusun kurtuluşu ve halkın özgürlük mücadelesine Kürdistan genelinde kaçınılmaz bir ivme kazandıracaktır. İşte Güney Kürdistan'daki otonominin, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki etkilerin bilincinde olan sömürgeci Türk burjuvazisi, Kuzey Kürdistan'da süngü zoruyla sürdürdüğü sömürgeci egemenliğini biraz daha sürdürebilmek için, Kerkük'ü işgal hazırlıklarını gündemleştirmiştir. Kısacası, sömürgeci Türk burjuvazisi, Kerkük'e yönelik olası bir işgal hareketinde iki noktayı hedeflemektedir; birincisi, Kerkük ve Musul'daki zengin petrol yataklarını ele geçirmek, ikincisi, Güney Kürdistan'da otonom bir Kürdistan'ın oluşmasını önlemek ve böylece Kuzey Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğini tehlikeye düşürmemektir. Sömürgeci Türk burjuvazisini Kerkük'ü işgal hazırlıklarına iten temel nedenler bunlardır.

ABD'nin Türkiye'ye yüklediği misyon ve ikili pazarlıklar

Körfezde, Irak-İran arasında devam edegelen savaş boyunca ABD yönetimi, dengeyi Irak lehine değiştirmek için her türden manevralara başvurarak; müdahalesini sürekli olarak canlı tuttu. Konumuzla bağlantısı açısından, ABD'nin bölgeye yönelik tezgahladığı oyunları kısaca belirtmekte yarar vardır. Bilindiği gibi ABD, ilk müdahalesini Libya'ya karşı fiilen giriştiği hava bombardımanıyla gerçekleştirdi. ABD, Libya'yı Avrupa'nın değişik merkezlerinde, meydana gelen eylemlerden dolayı önce terörist ilan etti. Bu eylemlerden sorumlu tuttuğu Libya'yı "cezalandırmak" üzere bilinen askeri müdahalede bulundu. Libya'nın "verilen bu cezadan ders almaması halinde" yeniden askeri bir operasyona girmekten çekinmeyeceğini ilan eden ABD; ardından Suriye'yi "dünya terörünü" desteklemek suçlayarak, Libya'ya karşı giriştiği askeri hareketin aynısını Suriye'ye karşı da gerçekleştirmekten çekinmeyeceğini pervazsızca kamuoyuna açıkladı. ABD, Suriye'ye karşı gerçekleştirmekten çekinmeyeceğini belirttiği askeri müdahale tehdidinin yanında Avrupa'lı müttefiklerini Suriye ile olan diplomatik ve ticari ilişkilerini kesmeleri için zorlamayı da unutmadı. Reagan yönetimi, Suriye'ye yapacağı askeri müdahale için Türkiye'yi devreye soktu. Türkiye, ABD yönetiminin Suriye'ye yönelik askeri müdahalesine, kendi kamuoyunda meşru bir zemin hazırlamak üzere; basın, yayın ve diğer iletişim organları aracılığıyla Suriye aleyhtarı bir propaganda furyası başlattı. Suriye'ye karşı kamuoyunu şartlandırmak için, bir dizi polisiye operasyon TC'nin propagandasına malzeme oldu. Örneğin, *Köstebek* 1-2 gibi operasyonlarla, Suriye adına Türkiye aleyhtarı faaliyetler yürüten casusların itirafları, çarşaf çarşaf günlerce basında yer aldı. Bir yanda Suriye'ye ajanlık yapan köstebeklerin, "*doğu ve güneydoğu da sanayi tesislerini hedefleyen eylemler planladıkları*" öne sürülürken, diğer yandan da İncirlik hava üssündeki F-16 uçakları deneme uçuşları yapıyordu. Türk basını, hükümetten aldığı direktif doğrultusunda Suriye aleyhtarı propagandayı doruğa çıkarıp her zamanki görevini layıkıyla yerine getiriyordu. Basın ve kamuoyunda yoğun olarak tartışılan Suriye sorunu, bir müddet sonra yerini Kerkük'ün işgaline yönelik senaryoya bıraktı. Bu

konudaki tartışma ve değerlendirmelerle Kerkük-Musul sorunu kısa bir sürede birinci derecede aktüel bir konu haline geldi.

Sömürgeci, faşist diktatörlükle tam bir uyum içinde, onun destekleyicisi ve akıl hocalığını yapan ABD, esas olarak Libya'ya karşı başlattığı fiili müdahalesinden sonra, Suriye'ye de aynı türden bir müdahalede bulunmak istiyordu. Bunun için de müdahaleyi Türkiye aracılığıyla yapmayı daha uygun görmüştü. ABD'nin bu saldırıdaki amacı, Körfez savaşında İran'ın müttefiklerini yıldırma ve o'nu izole ederek yalnızlaştırmaktı. Ne var ki, İran'a karşı gündemleştirdiği oyunlardan istediği sonucu elde edemeyeceğini anlayan ABD, Körfez savaşına Türkiye aracılığıyla fiilen müdahale etmek ve bölgedeki durumu kontrol altına almak için Türkiye'ye Kerkük'ü işgal hazırlıklarını başatmasını dikte ettirdi. Türkiye de ABD destekli bu işgal planını, kendi ekonomik-politik çıkarları açısından gerekli gördüğü için özümsemi. Bölgede yayılmacı bir politika izleyen faşist diktatörlük için bundan daha iyi bir imkan olamazdı.

ABD ve Türkiye'nin Kerkük'ün işgal planında ortak hareket ettiklerini gördük. Acaba, ABD ve Türkiye hangi pazarlıklar sonucu bu işgal planında anlaşmışlardı? Diğer bir ifadeyle ABD, Türkiye'nin Kerkük işgalini gerçekleştirmesi halinde ne türden şartlar ileri sürmüştü? Türkiye'nin ABD'den elde edeceği kazanımlar nelerdi? Bunların cevapları bir bütün halinde basına yansdı. Konu, Türk basınında "Batı Türkiye'den ne istiyor" başlığı altında yer aldı. Haberi yayımlayan 19 Kasım 1986 tarihli gazetede ABD'nin istemleri şu şekilde sıralanıyordu: *'1-Amerika'nın Sesi Radyosu Sovyet topraklarına propaganda yayınları yapıyor. Bu yayınların net dinlenebilmesi için ABD Türkiye'den, Türkiye toprakları üzerinde aktarıcı anten kurmak istiyor. 2-Orta-Doğu için ABD NATO dışında kurduğu Çevik Kuvvetine Türkiye'de üs istiyor. 3-...Avrupa'dan sökülecek olan orta menzilli Cruise ve Pershing 2 nükleer füzelerinin bir kısmını Türkiye topraklarına yerleştirme talebi 4-Türkiye Savunma ve İktisadi İşbirliği anlaşmasını imzalamak için Amerika'dan her yıl 1,2 milyar dolarlık askeri yardım istiyor. Bu yardımın Amerikan Kongresininin kabulüne bağlı olmasını istiyor. ABD buna yanaşmıyor. 5-...Türkiye, Orta-Doğu'da Suudi Arabistan, Mısır gibi ülkelerle yakın işbirliği yapmalı İsrail'le ilişkilerini normalleştirmeli...'* ABD ile Türkiye arasında Savunma ve İktisadi İşbirliği anlaşması imzalandı. Bu konuda ABD ve Türkiye arasında sürdürülen pazarlıklar neticesinde; Türkiye'nin

Körfez savaşında, başta ABD olmak üzere emperyalizmin çıkarları doğrultusunda oynayacağı rolü belirterek, bu konuda söyleyeceklerimizi 17 Kasım tarihli Tercüman gazetesinde Ergun Göze'nin, M. Ali Birand'ın "*Ekrandaki Programı*" ile ilgili olarak yazdıkları ile bağlayalım. "*Türkiye'nin Kerkük'e bazı belirli senaryolar çerçevesinde müdahalesi batılı resmi ve gayri-resmi çevrelerden kaynaklanıyor. Çünkü batılı çevrelerden anlıyoruz ki, ABD ve Arap müttefikleri İran'ın Irak'a karşı bir zafer kazanmasını istememekte ve İran'ın 'son darbe' operasyonu yakınlaştıkça da tedirgin olmaktadır...*"

Türkiye'nin Kerkük'e yönelik olası bir işgal hareketi ve doğuracağı sonuçlar

Türkiye, Musul ve Kerkük'e yönelik işgal hareketini gerçekleştirdiği takdirde, bölgede önemli gelişmelerin gündemleşmesi kaçınılmaz olacaktır. Muhtemel bir işgal hareketinin doğuracağı gelişmeleri ve bunların sonuçlarını şu şekilde sıralamak mümkündür: Birincisi; Türkiye, Musul-Kerkük işgali ile birlikte Körfez savaşında İran karşısında fiilen yerini alacaktır. Başka bir ifadeyle, Türkiye Irak'tan boşalan yeri doldurmak üzere savaşa girecektir. İkincisi; böylesi bir işgal hareketi karşısında, Irak'ı Arap aleminin bir parçası sayan bir çok devlet tepkilerini dile getireceklerdir. Bu tepkiler fiili müdahaleye kadar genişleyebilir. Üçüncüsü; Türkiye'nin, ABD destekli olacağı kuşku götürmez bu işgal hareketinin bölgedeki statükoyu tartışmalı bir duruma getirmesi sorundur. Körfezin, SSCB ve ABD açısından bölge güçler dengesindeki önemi büyüktür.

Türkiye'nin Körfez savaşında fiilen yerini almasıyla birlikte, Ortadoğu'da hassas bir zemin üzerinde duran mevcut denge bozulurak, bölge genelinde, bölgesel bir savaşı kaçınılmaz bir hale getirebilir. Ortadoğu, bölgesel bir savaş aşamasına girdiği takdirde, SSCB'nin bölgedeki çıkarları bakımından soruna sonuna kadar seyirci kalacağı düşünülemez. Bölge savaşına, SSCB ve ABD'nin dolaylı veya dolaysız bir biçimde katılmaları halinde ise, bunun dünya güçler dengesini etkilemesi kaçınılmaz olacaktır. SSCB-ABD arasında bu alanda gündemleşecek böylesi bir sorun, dünyanın diğer bölgelerinde de etkisini gösterecek ve gerginliğin do-

ruk noktaya ulaşmasını da beraberinde getirecektir.

Böylesi bir savaşın tüm ceremesini, başta bölge ilerici güçleri olmak üzere tüm bölge hakları çekecektir. Onun için Türkiye'nin Musul ve Kerkük'ü işgaline yönelik harekate karşı, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketiyle hayatın her alanında dayanışma içine girmek, tüm bölge ilerici güçlerinin acil görevidir. Güney Kürdistan ve Irak'a yönelik Türk işgal hareketına karşı çıkarak, tüm gücümüzle Saddam diktatödrülüğüne savaşan Güney Kürdistan peşmerge güçlerini desteklemek dayatan devrimci görevdir.

TC'nin Musul-Kerkük'e yönelik muhtemel bir işgal hareketinde en büyük sınavı kuşkusuz Türk devrimcileri verecektir. Türkiye devrimci hareketinin, bu işgal karşısında takınacağı her tavır ve etkinlik, aynı zamanda sosyal-şovenizm ve enternasyonalizmin de somut bir ayırıcı olacaktır. Kuzey Kürdistan devrimci hareketine böylesi bir ortamda düşen görev ise; işgal hareketi ile birlikte ortaya çıkacak tüm boşluklardan yararlanarak, Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş hareketinin silahlı bir direnme aşamasına doğru hazırlamak olacaktır. Bunun hazırlıklarına daha şimdiden başlamak gerekiyor. Aksi takdirde, savaş ortamının zorunlu olarak getireceği boşluktan yararlanmak mümkün olmaz. Devrimci hareket, eğer böylesi bir aşamada gündemleştirecek olgun koşulları Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin lehine kullanmazsa, tarihi anlamda büyük bir hata işleyecektir. Bu hata ve sonuçta doğacak durumun sorumluluğu ise ağırdır. Altından kalkmak oldukça zor ve çetindir!...□

ULUSAL KONSEY

Giriş

Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, günümüzde Orta-Doğu bölgesinde en önemli sorunlardan birini teşkil ediyor. Kürt ulusu 20 milyonu aşkın nüfusuyla tüm ulusal ve demokratik haklarından mahrum, sömürgeci devletlerin tahakkümü altında ulusal varlığını idame ettirme mücadelesi veriyor. Bu ulusun uzun mücadele tarihi olmasına rağmen, günümüze dek ulusal demokratik haklarını elde edememiş olması ve bu uğurda inatla verdiği mücadelenin günden güne boyutlanması, bölgede son dönemlerde kazandığı öneminin esas nedenidir.

Ayrıca Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin mücadelesinde başarıya ulaşması, yani bağımsız bir Kürdistan'ın oluşması halinde; bölgedeki mevcut statüko bozulacağından ve bu alandaki güçler dengesi alt-üst olacağından, hareketin önemi kendini daha da dayatıyor. Bütün bunlar, Kürt ulusal sorunun dünya güçler dengesindeki hassas yerine işaret ediyor.

Son yıllarda bölgede meydana gelen çok yönlü gelişmeler, Kürt ulusal sorununu daha bir ön plana çıkarmış ve bölgede birinci derecede aktüelleşmesini gündemleştirmiştir. Kürdistan ulusal kur-

tuluş hareketi, hem kendi bünyesinde hem de uluslararası düzeyde taşıdığı önem bakımından, çok zor şartlar altında mücadelesini sürdürme zorunluluğuyla karşı karşıya olup, aynı şartlar altında başarıyı göğüslemek durumundadır. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin ileriye yönelik her adımında daha güç engellerle karşı karşıya kalacağı da su götürmez bir gerçektir. Kürdistan'ın parçalanmışlığı ve her parçada değişik mücadele süreçlerinin yaşanması, genelde karşı karşıya bulunulan zorlukların ayrı bir yönünü oluşturuyor.

Bu nedenle günümüzde, giderek boyutlanan Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin, mücadele sürecinde gündemleşecek olan tehlikelere karşı daha güçlü bir şekilde cevap verebilmesi, karşısına çıkacak çok yönlü engelleri daha rahat aşabilmesi ve Kürt ulusunun tek ve otoriter bir sesi olabilmesi amacıyla; dört parçadaki devrimci, demokrat ve yurtsever güçler arasında bir ittifakın oluşturulması, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi için hayati bir önem arz etmektedir.

Kürdistan'ın dört parçasındaki devrimci-demokrat ve yurtsever güçler arasında oluşturulacak bir birlik, somut ifadesini Kürdistan genelinde bir cephe veya bir Ulusal Konsey'in oluşturulmasında bulmaktadır. Kürdistan genelini kapsamına alacak bir Ulusal Konferans'ın toplanması ve bundan hareketle Ulusal bir Konsey'in oluşturulması düşüncesi, uzun bir dönemden beri belirli güçler tarafından tartışılıyor. Bir çok yurtsever örgüt ve kişi, belirli zaman süreçlerinde bu sorunu değişik biçimlerde gündeme getirmiş ve konu üzerinde durmuşlardır. Bu doğrultuda yapılan birçok girişimlere rağmen, böylesi bir Konferans'ın toplanması günümüze kadar gerçekleşmemiştir. Elbette ki, konuyla ilgili yapılan çalışmaların bir sonuca gidememesi nedensiz değildir. Adı geçen çalışmalar, her ne kadar bir sonuca gidememişlerse de önemli bazı deneyimler bırakmışlardır.

Ulusal Konsey'in oluşturulması ile ilgili şu ana kadar gündemleşen çalışmalardan olumlu bir sonuç alınamayışı, konu ile ilgili devrimci güçleri olumsuzluğa itmemelidir. Ve sorun zamanın akışına terkedilmemelidir. Ulusal bir konferansın toplanması halen gündemde olup, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi açısından ciddi bir şekilde önemini korumaya devam ediyor.

Kürdistan genelinde bir ulusal konsey oluşturmak tartışmalarının, Kürdistanlı devrimci güçler tarafından gündemde tutulması kanımızca olumlu bir gelişmedir. Hatta bazı güçler, sorunun öne-

minin bilincinden hareketle konuyu slogansal düzeyde bile ele almaktadırlar. Ne var ki, olayın özü kavranmakla birlikte, ulusal bir konsey oluşturmanın koşulları ve bu koşulları yaratmak için gerekli yolların neler olduğu konusunda görüşler henüz netlik kazanmamıştır. Halbuki, Ulusal bir Konferans'ın toplanması, ulusal bir otorite anlamında bir Konsey oluşturma gibi önemli bir sorun da somut adımlar atmak için görüşlerin netleşmesi bir zorunluluktur.

Sanırız konuyla ilgilenen politik güçlerin, konuyla ilgili görüşünü açmaları; sorunun çözümü için doğru olan yöntemlerin bulunmasına veya en azından günümüzde yapılabilecek şeylerin belirlenmesine azımsanmayacak katkılarda bulacaktır.

Ulusal bir konferansın toplanması için geçen dönemde gündemleşen bazı çalışmalar:

Kürdistan genelinde ulusal bir Konferansın toplanması sorunu, hareketimizin 1981 yılında yapılan 1. Konferansında tartışılmış ve konuyla ilgili olarak; Kürdistan'ın her parçasında bulunan anti-sömürgeci, anti-emperyalist Ulusal-demokratik nitelikli siyasi hareketlerin katılacakları bir Ulusal Konferansın toplanması karar altına alınmıştır. Konuyla ilgili olarak değişik düzeylerde birçok siyasi hareketle görüşmelerimiz oldu. Ulusal bir Konferansın toplanması için gerekli yöntemlerin saptanmasında bazı çabaları gündemleştirmemize rağmen herhangi bir sonuç elde edemedik.

Ayrıca, dışımızdaki bazı siyasi güçler de konuyla ilgili bazı girişimlerde bulunmuşlardı. Bu çalışmalar, İ-KDP, YNK, TKSP ve SIKDP tarafından yürütülüyordu. Çalışmaları yürüten dört parti arasında bir komite oluşturulmuş ve ulusal bir konferansın toplanması hedeflenmişti. Çalışmaları yürüten komite, çalışmalara katılmamız için hareketimize de öneride bulundu. Biz, ilke olarak böylesi bir çalışmadan yana olduğumuzu, ancak yöntemde farklı görüşlere sahip olduğumuzu kendilerine söyleyerek; sorunun bir bütün halinde yeniden tartışılmasını önerdik. Ne var ki, istediğimiz sonuç elde edilemedi. Bir ara sayıları on'a varan Parti ve Ö-

gütün konuyla ilgili ortak bir toplantı yapacakları söylendiyse de, böylesi bir toplantı gerçekleşmedi.

Adı geçen çalışmayla ilgili olarak hareketimiz ve bu çalışmalarını sürdüren komite arasındaki yöntem farklılığına gelince; Bu çalışmalar yürütülürken, sözkonusu çalışmalarda denetleme görevini üstlenen bazı dost güçler sözkonusu idi. İşte, bizim ve çalışmalarını yürüten Partiler arasında esas yöntem farklılığı bu noktadan kaynaklanıyordu. Aynı dönemde hareketimiz MK'sı konuyla ilgili bir değerlendirme yapmış; bu çalışmalara fiilen katılmak ve denetleme görevini üstlenmek isteyen bazı dost güçlerin, bundan böyle çalışmalara ancak gözlemci olarak katılabileceklerini belirterek, tutumunu açıklamıştı.

Biz, Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları olarak dost güçlere ayrı bir önem veriyoruz. Onların Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine duydukları ilgi bizleri ayrıca sevindiriyor. Devrimci mücadelemiz boyutlandıkça, dostlarımızın bu ilgilerinin de artacağından kuşumuz yok. Kürdistan genelinde oluşturulacak bir Ulusal Konferans ve bu Konferans'ın tayin edeceği bir Ulusal Konsey, öncelikle Kürdistan'la ilgili görevi yerine getirmekle yükümlü olmalıdır. Bu nedenle, Kürdistan'la ilgili böylesine can alıcı bir sorunda ancak Kürdistan ulusal demokratik güçlerinin karar sahibi olmaları gerekmektedir. Ayrıca, Kürdistan ulusal demokratik güçleri arasındaki sorunlar da, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin iç sorunları olarak görülmelidir. Denetleme gerekiyorsa, denetlemeyi yapacak güçlerin de Kürdistan Ulusal Demokratik Güçleri olması gerekmektedir.

Ülkemiz ile ilgili sorunlarda Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesini omuzlamış olan kurtuluş güçleri, kendi özgür iradeleriyle hareket etmeledirler. Bu güçler atacakları her adımda karar verme yeteneğine haizdirler. Kendimize güvenmeyip başımızda hep bazılarını görme arzusu, özünde özgür düşünceden yoksun ve bağımsız karar verme yetisinde olmayışımızın bir ifadesidir. Ulusal bir Konferansın toplanması gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesinde hayati öneme sahip bir konuda, bağımsız ve özgür iradeyle karar vermenin dışında başka bir yol yoktur. Doğruları bulmak ve burdan bir sonuca gitmek için, ülkemizin somut gerçeklerinden hareket etmemiz gerekmektedir. Bunu yapabilmemiz için de bağımsız irademizi hakim irade olarak maddileştirmek zorundayız.

Yukarıda değindiğimiz çalışmaların hemen akabinde konuyla ilgili ayrı bir öneri daha gündemleşti. Güney-Kürdistan'lı bir "parti"nin "girişimci komitesi" adına, bir kişinin imzasını taşıyan bir mektup, Kürdistan'ın tüm parçalarındaki siyasi hareketlere ve bazı yurtsever kişilere gönderildi. Bu mektupta, bir Konferans toplanmasının gerekliliği vurgulanarak, çağrının yapıldığı siyasi örgütler ve kişiler böylesi bir konferansın çalışmaları için görüşmelere çağrılıyorlardı. Bu "girişim" bize göre çok gereksiz ve ciddiyetten uzaktı. Konuyla ilgili çalışmayı yapan "zat"la bir görüşmemiz oldu. Kendisine Ulusal bir Konferansla ilgili görüşlerimizi iletip konu hakkındaki hassasiyetimizi aktardık. Ayrıca, bu "girişim"i pek ciddiye alınmadığını da vurguladık. Sonradan öğrendik ki, bazı güçler; çağrının ciddiyetine inanmamalarına ve herhangi bir sonuç getirmeyeceğini bilmelerine rağmen, salt güncel bazı hesapları için öneriyi ciddiye almış görünüp, çağrı sahibine olumlu cevap vermişler.

Böylesine önemli bir konuda, kendi güncel çıkarlarını Kürdistan devriminin genel çıkarlarına tercih edip, pragmatizmin batağına saplanan güçlerin bu yaklaşımları elbetteki tasvip edilemezdi. Halbuki devrimci güçlerin bu ve benzeri konulardaki tavırları, ciddiyetten uzak ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin hayati sorunlarının çözümünü zaafa uğratacak bu tür girişimlere karşı durmak ve bunları mahkum etmektir. Desteklemek ve bazı güncel çıkarları ön plana çıkarmak, siyasi örgütlerin görevi olamazdı. Zaten, bu girişim de taşıdığı mantık gereği, başladığı yerden bir adım ileriye atmadan son buldu.

Kürdistan'da Ulusal bir Konferansın toplanması ve giderek bir Ulusal Konseyin oluşturulması doğrultusunda geçmiş dönemde gündemleşen çalışmaların özü bu. Geçmiş dönemki çalışmaları ve bu çalışmalar sırasında elde edilen deneyleri göz önünde bulunduran Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları (K.U.K) devrimci hareketimiz, 2. Konferansında konu üzerinde detaylı bir şekilde durdu. Konunun önemini dile getiren 2. Konferansımız; genel olarak 1. Konferans'ta konuyla ilgili aldığımız kararı yeniden onayladı ve bu kararın pratikte yaşam bulması için hareketimiz MK'sını görevlendirdi. 2. Konferansımız, Ulusal bir Konferansın toplanabilmesi için uygun şartaların yaratılması gerektiğini ve bu doğrultuda fazla zaman kaybedilmemesi gerektiğine de ayrıca dikkat çekti.

Ulusal konseyin çerçevesi ve önemi

Kürdistan'da parçalar arası kurtuluş hareketleri ve siyasi güçlerinin temsil edileceği bir Konferans ve bu Konferans sonucu uygun bir program çerçevesinde çalışmalarını sürdürmesi gereken Ulusal Konsey; genelde Kürt ulusunun birliğini hedeflemelidir. Bu Konsey, herhangi bir parçadaki Ulusal Kurtuluş Hareketinin iç işlerine karışma yetkisinde olmamalıdır. Siyasi güçler arasında var olacak sorunlarda sadece tavsiyeci olmalıdır. Ancak uluslararası alanda tespit edilecek ilkeler doğrultusunda otoriter bir kurum olarak hareket etmelidir. Bu çerçeve dahilinde oluşturulacak Ulusal bir Konsey'in Kürdistan devrimine çok yönlü ve büyük katkılarda bulunacağı kaçınılmaz olacaktır.

Uluslararası düzeyde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne dış dünyada da büyük bir prestij sağlayacak olan Ulusal Konsey, Kürdistan sorununun daha ağırlıklı ve ve kişilikli bir şekilde uluslararası platformlara taşınmasında önemli bir rol oynayacaktır. Böylelikle Orta-Doğu'nun yakıcı sorunlarından biri olan Kürdistan sorunu, dünya nzdinde de ağırlığını hissettirebilecektir.

Kürdistan'ın parçalanmışlığı göz önüne alındığında, Ulusal Konsey'in yararları ve aynı zamanda oluşturulmasındaki zorunluluk daha çarpıcı bir şekilde gündemleşmektedir. Bu Konsey, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçleri arasında var olan ve var olabilecek bir çok sorunun çözümünde doğal olarak etkin bir rol oynayacaktır. Şimdiye kadar böylesi bir organın olmayışı, değişik siyasal güçler arasındaki bir çok olumsuzluğun uzun süreli devam etmesinde ciddi bir eksiklik olmuştur.

Ulusal Konsey; Kürdistan devrimine zarar veren birçok sorunun belirli ölçülerde olsa bile, çözümünde önemli bir faktör ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin büyük bir önem kazandığı bu süreçte güçlendirici bir olgu olacaktır.

Genelde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin en büyük sorunlarından biri de, Kürdistan'ın herhangi bir parçasında mücadele veren bir gücün, Kürdistan'ın diğer parçalarından birini sömürgeci tahakkümü altında bulduran devletlerle bazı ilişkiler içine girmesidir. Böylesi bir ilişki, ilişki kurulan devletin denetiminde bulunan Kürdistan parçasındaki Ulusal Kurtuluş güçleri ile

söz konusu devletle ilişkiye giren Ulusal Kurtuluş güçleri arasında çok ciddi anlaşmazlıkların meydana gelmesine neden oluyor. Bu tür ilişkileri engelleyici veya belirli ölçülerde sınırlı tutacak hiçbir kurum, organ veya ölçüt yoktur. Önleyici bir faktör olmadığı zaman, sorun tamamen ilişkileri kuran güçlerin kendi inisiyatiflerine kalıyor. Bu durum değişik parçalardaki Ulusal Kurtuluş Güçleri arasında sorun yaratırken, aynı zamanda bu sorunların çözümündeki güçlükleri de beraberinde getirmektedir. Şayet durum böyle devam ederse, geçmişte olduğu gibi, günümüzde ve gelecekte böylesi ilişkiler mücadelemizde büyük tahribatlar açmaya devam edecektir.

Kürdistan'ın herhangi bir parçasında verilen Ulusal Kurtuluş mücadelesi, mücadelenin belirli bir aşamasında, Kürdistan'ın diğer parçalarından herhangi birini tahakkümü altında bulunduran bir devletle ilişki kurma zorunluluğuyla karşılaşabilir. Veya belirli dönemlerde sömürgeci devletler arasında meydana gelen bazı çelişkilerden, Kurtuluş güçleri yararlanmak isteyebilirler, ki yararlanmalıdırlar da. Bu tür ilişkiler gerekli olan taktik ilişkilerdir. Bu ilişkilerden amaç, ilişki içine girilen güçten azami ölçüde yararlanmaktır. Yanlış, bunun ilişki içine giren diğer taraf için de böyle olduğunu unutmamak gerekir. İşte, Kürdistan'da söz konusu ilişkileri denetleyen bir kurum olursa, Kürdistan Ulusal-demokratik güçleri kuracakları ilişkilerden azami ölçülerde yararlanabilecekleri gibi, ilişki içinde oldukları devletin denetiminde bulunan Kürdistan parçasındaki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçleri ile karşı karşıya gelmeyeceklerdir. Sömürgeci devletler de, kendi aralarındaki çelişkileri gündemleştirdiği zamanlarda, diğer parçalardaki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçleri ile ilişki kurmayı bir çok kez denemişlerdir. Ancak, Kürdistan'daki mücadelenin boyutlanması söz konusu olduğu zaman, sömürgeci devletlerin mevcut çelişkilerini bir yana bırakarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine yönelik saldırılarını birleştirdiklerinin yakın tarihimizde tüm acılarıyla yaşandığı unutulmamalıdır. Bu tür durumlarda, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin çok pahalıya mal olan ağır yaralar aldığı bilinmektedir.

İşte, Kürdistan'ın her parçasındaki Ulusal Kurtuluş güçlerinin temsil edileceği bir Ulusal Konferansın toplanması ve bu konferansın bir Ulusal Konsey'i tayin etmesi, değindiğimiz sorunlarda, durumun Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin lehinde sonuçlanmasını beraberinde getirecektir. Hatta böylesine bir Konsey,

yukarıda değindiğimiz ilişkilerde denetleyici olabileceği gibi, gerektiğinde bazı ilişkileri kendi bünyesinde tartışıp karara da bağlayabilir. Bu durumun, Kürdistan Devrimci Hareketini bir bütün olarak siyasal açıdan güçlendireceği açıktır.

Ulusal bir konferansın toparlanmasına ilişkin yöntem önerileri

Kürdistan Ulsal Kurtuluş mücadelisinde, büyük bir önem arz eden Ulsal bir Konseyi oluşturacak olan bir Ulsal Konferansın gerçekleşmesi nasıl olur? Kürdistan'ın tüm parçalarında ki Ulsal Kurtuluş güçlerinin azami temsili nasıl sağlanabilir?

Kürdistan her parçasını ayrı ayrı ele aldığımızda; her parçada yaşanan mücadele sürecini ve süreçteki siyasal güçlerin durumunu, bu güçlerin birbirleriyle ilişki ve çelişkilerini bir bütün olarak değerlendirdiğimizde, bir Ulsal Konferansı toplayabilmenin önünde çok yönlü engeller olduğunu yakından gözleyebiliriz. Bu nedenle, böylesi bir Konferansı salt isteme bağlı olarak toparlayabilmek oldukça güçtür. İstem ve iyi niyet, bu kadar önemli bir sorunu aşmak için yeterli değildir. Ama önemli bir adımdır. İstem ve iyi niyetin yanında; mevcut engeller tespit edilir ve bu engelleri aşma yönünde yoğun bir çaba içine girilirse ve bu işe varım diyen siyasal güçler, ilk etapta (eğer varsa) kendilerinden kaynaklanan engelleri ortadan kaldırabilirlerse, böylesi önemli bir amaç için çok uygun ve olumlu bir zemin hazırlanmış olacaktır. Bu zemini hazırlamak biraz da özveri ve olgunluk ister. Bunun için elbetteki belirli bir zamana ihtiyaç vardır. Ancak bu, işi zamanın akışına bırakmak anlamına gelmemelidir. Oldukça önem arz eden, Ulusal Konsey gibi ciddi bir kuruma sahip olmak oldukça güç, ama olanaksız değildir. Yeterki herkes üzerine düşen sorumluluğu yerine getirsin.

Günümüzde gerek süreçten, gerekse örgütlerin kendi yapılarından kaynaklanan bir sürü olumsuzluk yaşanmaktadır. Bu olumsuzluklar siyasal güçler arasındaki ilişkilere de yansıyor, karşılıklı olarak güvensizliği gündemleştirip, pekiştirmektedir.

Genelde siyasal güçler arasındaki en basitinden en karmaşığına

kadar, her türlü işbirliği, cephe veya güç ve eylembirliğinin oluşturulmasındaki önemli sorunlardan biri de *güven* sorunudur. Birbirleriyle dayanışma içine giren değişik siyasi güçler her şeyden önce birbirlerine karşı güven duymalıdır.

Karşılıklı güvene dayanmayan bir birlik uzun süreli devam etmez. Nihayet geçmişte, Kürdistan'lı bir çok güç arasında gerekli ittifakların sağlanamaması veya sağlanıpta uzun erimli olamamasının en önemli nedenlerinden biri de karşılıklı güven ortamının olmayışı ve bunun tesis edilmeyişidir. Her türlü birliklerde olduğu gibi, Ulusal bir Konferansın toparlanmasını sağlamak için de, siyasi güçler arasında karşılıklı bir güven ortamı sağlanmalıdır. Bir araya gelebilmenin asgari koşulu budur. Şayet Kürdistan Ulusal Kurtuluş güçleri, ortak yanlarını ön plana çıkarıp ayrılıklarını tali plana bırakırlarsa, güven ortamının yaratılmasında önemli bir adım atmış olurlar. Öyleyse işe bununla başlamak gerekecektir. Bunun için tüm parti ve örgütlere görev ve sorumluluklar düşmektedir. Her siyasi güç bu sorumluluklarının bilincinden hareket ederse, sorun belirli ölçüde çözülmüş olacaktır. Kürdistan'ın özgün durumu göz önüne alınıp değerlendirilirse, yöntem sorusunda daha gerçekçi davranmak gerektiği görülür. Ülkemizin her parçasında değişik mücadele süreçleri yaşanmaktadır. Bazı parçalarda mücadele, çok ileri düzeyde seyretmesine rağmen bazı parçalarda ise daha çok yenidir. Buna bağımlı olarak, her parçada birlik/ittifak sorunları daha değişik safhalarda durmaktadır. Parçalardaki siyasi örgütlerin birbirleriyle ilişkileri oldukça farklıdır. Bütün bu durumları göz önüne aldığımızda; Ulusal bir Konferansa en geniş bir katılımı olanaklı kılma açısından her parçanın Ulusal Kurtuluş güçleri öncelikle kendi somut şartlarına göre bir güç ve eylem birliği veya bir cephe oluşturabilirler. Böylesi bir durum Ulusal Konferansın toparlanması için uygun bir zemin yaratır. Hareket olarak bizim tercihimiz bu yöntemin hayat bulmasıdır. Ancak, parçalarda güç ve eylem birliği ya da bir cephenin oluşmaması halinde, Kürdistan Ulusal Kurtuluşu için mücadele veren; böylesi bir konferansa katılabilecek tüm güçlerin katılımını sağlayacak bir konferans toplamak gerekir.

Birinci yöntem hedefe ulaşması açısından (geniş katılımlı bir konferans için) ciddi bir zemin oluşturacağı için önemlidir. Günümüzde ülkemizin bazı parçalarındaki ittifaklar buna müsaittir.

Ancak, birinci yöntemin gerçekleşmemesi halinde, ikinci yöntemle hareket etmemiz gerekecektir. Elbette ki, başka yöntemler

üzerinde de durmak mümkündür.

Şu da bilinmelidir ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları siyasi hareketi olarak, diğer birlik sorunlarında olduğu gibi, bu konuda da sorumluluğumuzun bilincinden hareket edecek ve sorunun çözümünde üzerimize düşen her türlü görevi yerine getirmeye azami düzeyde çaba göstereceğiz.

Kürdistan genelini kapsayacak bir birliğin biçimi olan Ulusal bir Konferans toplayıp, Ulusal Konsey olayını yaratmak, oldukça önemlidir. Önemli olduğu kadar da, gerçekleştirilmesi güç olan bir olgudur. Ama olanaksız da değildir. İstemlerimize bağlı olmadan, Kürdistan devrimci hareketinde yaşanan bir takım olumlu ve olumsuz olaylar vardır. Ülkemizin mücadele tarihi çok acı gerçeklerle doludur. Bu gün de, tüm acılığına rağmen kendini dayatan gerçekler söz konusudur. Bu gerçekleri görmemek veya görmezlikten gelmek doğru olmaz. Devrimciler, karşı konulmaz gerçeklerden hareket ederek, doğru sonuçlar elde etmek için mücadeleyi her şeye tercih etmelidirler. Ancak, böylece zor olan görevlerin üstesinden gelinebilir. Yeter ki, her siyasi güç kendisine düşen görev ve sorumlulukların bilincinden hareket etsin...

www.arsivakurdi.org

www.arsivakurdi.org